

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.452 van 25 juli 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kameroenese nationaliteit, op 21 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 december 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij vraagt op 12 augustus 2003 een visum lang verblijf aan in het kader van haar studies. Op 29 augustus 2003 wordt haar een visum type D afgeleverd.

1.2. De verzoekende partij is op 27 oktober 2003 in het bezit gesteld van een BIVR, geldig voor beperkte duur in functie van haar studies. Het BIVR wordt telkenmale verlengd tot 31 oktober 2007 gelet op de door de verzoekende partij voorgelegde stukken.

1.3. De verzoekende partij dient op 4 december 2007 een aanvraag in tot vestiging in functie van haar zoon. Zij wordt in het bezit gesteld van een A.I..

1.4. Op 13 december 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Op 20 maart 2008 wordt deze beslissing betekend aan de verzoekende partij.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 49/61 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door art. 45 §3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 04/12/2007 (datum) door S.A.C. geboren te Douala op 27/05/1979, onderdaan van Kameroen, geweigerd.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn: Betrokkene is niet ten laste van haar minderjarige Belgische zoon”.

1.5. Op 10 april 2008 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van het schrijven van de gemachtigde nopens de stukken die zij dient voor te leggen met het oog op een verlenging van haar BIVR.

De beslissing van 13 december 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (vermeld onder punt 1.4) maakt het voorwerp uit van onderhavig beroep.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van richtlijn 90/364/EEG, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG, de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) dat het recht omvat op eerbiediging van het gezinsleven, de schending van artikel 40 §1 en 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet Motivering Bestuurshandelingen).

2.2. In een eerste deel van het enige middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen in combinatie met de schending van artikel 40 §1 en 6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De verzoekende partij verwoordt dit in haar middel als volgt:

“Schending van artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen bepalen dat eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn

(...). Dat de motivering van de administratie geen rekening houdt met alle elementen van de zaak. Dat de motivering van de administratief overheid derhalve onvoldoend is (...) Dat door de Belgische nationaliteit van haar kind, met wie verzoekster samenwoont, beantwoordt verzoekster aan de voorwaarden opdat een aanvraag op basis van artikel 40§ 6 van de wet van 15.12.1980 ontvankelijk en gegrond zou zijn (...)”.

2.4. De in artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Immers in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn: zij is niet ten laste van haar minderjarige Belgische zoon. De verzoekende partij maakt bovendien niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enige middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om haar beoordeling van de aanvraag tot vestiging in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoekende partij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag van 4 december 2007 tot vestiging in functie van haar Belgische zoon en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Artikel 40, §6, Vreemdelingenwet stelt dat:

*“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, **hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn**, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”*

De verzoekende partij brengt enkel bewijs bij dat aantoonde dat zij de moeder is van haar Belgische zoon. Dit gegeven wordt echter niet betwist. De voorwaarde gesteld in artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet is echter duidelijk: de verzoekende partij dient ten laste te zijn van haar Belgische zoon. Uit het administratieve dossier kan de gemachtigde van de minister eenvoudig opmaken dat de verzoekende partij zelf over een inkomen kan beschikken en dat

gezien de leeftijd van haar Belgische zoon, 2 maanden op het moment van de aanvraag om vestiging, zij onmogelijk van hem ten laste kan zijn. De verzoekende partij brengt geen enkel bewijs aan dat dit uitzonderlijk wel het geval zou kunnen zijn. De verzoekende partij bracht naast de vereiste identiteitsdocumenten enkel een uittreksel uit de geboorteakte van haar Belgische zoon bij. Zij betoogt dat door het loutere bewijs van haar hoedanigheid als ouder van een Belgisch kind haar aanvraag op grond van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond bevonden dient te worden. Dit element doet echter niets af aan het feit dat de verzoekende partij ten laste moet zijn van haar zoon en zij dit gegeven geenszins heeft aangetoond. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken kon op grond van de gegevens waarover hij beschikte terecht beslissen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond aan de voorwaarden tot vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn van de Belgische descendent te voldoen. De verzoekende partij heeft geen bewijzen voorgelegd dat zij ten laste is van de Belg en heeft evenmin inkomsten voorgelegd van de Belg. Derhalve beschikte de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken over voldoende gegevens om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd correct genomen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog bijgevolg op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen en dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Het eerste deel van het enig middel is ongegrond.

2.6. De verzoekende partij voert in een tweede deel van haar enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) dat het recht omvat op eerbiediging van het gezinsleven, de schending van richtlijn 90/364/EEG, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG en het arrest Chen (C-200/02).

2.7. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). De verzoekende partij is onderworpen aan artikel 40, §6, van de

Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische zoon. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953, 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936, 30 april 2004). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt geenszins aangetoond.

2.8. Wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde schending van richtlijn 90/364/EEG, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG en het arrest Chen (C-200/02) beperkt zij haar betoog tot de volgende zin:

“(…) Dat verwerende partij door een beslissing tot weigering van de vestiging te geven met bevel om het grondgebied te verlaten schendt zij de richtlijn 90/364/EEG, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG en het arrest Chen (C-200/02) (…)”

2.9. Naast de loutere vermelding van de rechtsregel, de gehele Europese richtlijn 2004/38/EG, verschaft de verzoekende partij geen enkele toelichting bij dit onderdeel van haar enig middel. Door de verzoekende partij wordt niet concreet ingegaan op welke wijze precies de bestreden beslissing voornoemde bepalingen zou schenden. Meer nog, de verzoekende partij laat na de relevante artikelen van de richtlijn, die geschonden zouden zijn, te vermelden, alsook de rechtbank die het arrest Chen uitsprak en de datum waarop dit gebeurde maar bovenal op welke wijze ‘de leer van het arrest Chen’ op haar van toepassing zou zijn. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St., nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.St., nr.166.392, 8 januari 2007). De verzoekende partij ontnemt zo tevens het recht op een behoorlijke voorbereiding en verdediging aan de verwerende partij voor wat betreft deze vermeende schendingen. Het gebrek aan dergelijke toelichting maakt hier dat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk wordt bevonden.

Volledigheidshalve wenst de Raad nog toe te voegen dat de verzoekende partij in haar repliekmemoire de kans onbenut liet om adequaat te reageren op de nota van de verwerende partij die onder meer bovenstaande opmerking bevatte. Sterker nog, de verzoekende partij herneemt eenvoudigweg identiek haar verzoekschrift in haar repliekmemoire.

Het tweede deel van het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf en twintig juli tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

mevr. N. MOONEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. MOONEN.

Ch. BAMPS.